

הולנוע

(המשך עמוד 25)
 מישחק, הוא ביטל אפילו את העלילה. יש
 כאן יותר תמונות עומדות מאשר סיפור
 מתפתח, יש בו רק התמצית.
 המסך נפתח בצילי המגניפיקט, יצירתו
 השמימית של מונטורדי, המפארת ומהללת
 את הבורא ואת יצירתו. ללא שום הוזהרה
 נופלים ישר מהשמיים של מונטורדי לצריף
 קטן ועלוב. ביתה של מושט.
 האנשים החיים בצריף הזה אינם מוזהים
 כראוי, אין להם סיפור חיים. הם מופיעים
 בתמונות קטועות, שקטות, המביאות אל ה-

נארין נורמיה ב"סופה של נערה"
 התקוה טובילה לאונס

צופה את תמצית הסבל, תמצית הייאוש,
 בלי קישוטים ובלי תוספות. האמא ההולכת
 למות, שוכבת בשקט. היא מבקשת מהבת
 שלה להחליף את החיתולים של התינוק,
 כדי שלא יצרח כל הלילה. היא שואלת את
 הילדה איפה היתה. בלי לחכות לתשובה.
 זה לא מעניין אותה. אחר-כך היא אומרת
 שהיא לא יכולה לנשום. היא מבקשת מה
 ילדה בקבוק יי"ש. אם למות, לפחות למות
 בלי יסורים, היא אומרת. בשקט. באותו
 סוף בו ביקשה להחליף את החיתולים. ואחר
 כך היא מתה. באותה הבעה על הפנים.
כוסית אחר כוסית. האנשים בסרט
 אינם מדברים האחד אל השני. הם חיים
 האחד ליד השני. זויים כשהשני רוצה לעי
 בור. מסנים מקום. זה הכל. זה האות הי
 יחידי שהם נותנים כדי להראות שהם מכי
 רים בנוכחות השני. לכל היותר הם מריקים
 כוסית. במשך הסרט. כוסית אחר כוסית.
 זה גם הדבר היחידי שהם עושים כדי ל
 הביע את עצמם. כדי לחתום עיסקה הם
 שותים. כשהם מיואשים הם שותים. כשהם
 משועממים, וסתם כך. הם מריקים את ה
 כוסיות בכונה עצומה. בשקט. בזעם.
 הסיפור אינו חשוב. הסרט מדבר באמצ
 עים אחרים. בכיתה, יום אחד, כל הילדות
 עומדות ושורות שיר מקסים על קולומבוס,
 שהביא לאנשים את התקוה כשגילה את
 העולם החדש. מושט לא שרה. המורה סוח
 בת אותה לסנתה, דוחפת את ראשה לתוך
 המנענים ומכריחה אותה לשיר, לבד. ה
 דמעות של הילדה זולגות על הפסנתר. היא
 שרה, ומזיפת. הילדות צוחקות בשקט.
 מאוחר יותר, בביקתה, בער, כשאיש תמי
 הוני, פורע-חוק, מקבל התקפת-נפילה, ושו
 כב על הריצה, מעלה קצף מסיו, היא שרה
 לו את השיר הזה, על התקוה, ועל קולומ
 בוס, בלי לזיף. היא מרגישה אליו איוו
 קירבה, של אנשים מנודים. אחר-כך הוא
 אונס אותה.
בה' תהלה נפשי. היא מתה כמו
 שהיא חיה. בשקט. בלי התלהבות. בלי צער.
 בלי תקוה ובלי יאוש. היא מתגלגלת מס
 פר פעמים במדרון, ובסוף היא פשוט שו
 קעת לתוך המים. המגניפיקט של מונטורדי
 ממלא את האולם: "ברכי נפשי את אדוני.
 תמיד תהלתו בפי. באדוני תתהלל נפשי."

המקרין שנודס

הם חיים רק פעם (אסתר, תג'
 אביב, ארצות-חברית) והו סרט קלאסי להצגה
 יומית. קונים בוטנים ומסטיקים יושבים
 (המשך בעמוד 28)

חיים!
 שיפור מהפכני
 בתהליך
TC 7

הינים

44

הציפוי הטרמיו-כימי
 של סכיני הגילוח
אדיסון
 עם

עשה בדיספנסר ועוד
6 סכינים אחד הינים
 מתנות "אדיסון" לחברך
 כדי שגם הוא יהנה

על כל פנים "אדיסון" יותר נעים

**מעב
 לכל**

T.V.

Metz

**בקליטה
 ובקונ**

מפיעים בלעדיים
 ומכירה סיטונית
 רחוב
 אבן-גבירול 45
 טל: 227365 ת"א

WITH THE
 NEW
 COLOUR
 CLEAR
 DEPICTOR

הפצה איזורית: חיפה, "קדרו" בע"מ, טלפון: 69282
 הפצה איזורית: פתח-תקוה, חיים מונסביץ, ההגנה 11
 רן, ההגנה 12